

Nu er vi landet i en styringsmodel, som involverer staten mere, end Venstre synes er godt. Og når man i den forbindelse nævner, at man agter at lovgive, hvor der ikke kan opnås aftaler, f.eks. på sygehusområdet, så må vi gå ud fra, at regeringen her har sikret sig sit flertal. Jeg ved ikke, om indenrigsministeren kan beskrive, hvad det er for et flertal, der ligger bag bebudelserne om, at man kan lovgive. Det forudsætter unægtelig, at man er i besiddelse af et flertal, og jeg lytter spændt på ministerens definition af sit flertal. For ellers er det jo en tom trussel.

For en ordens skyld skal jeg sige, at en lovgivning i stil med HS må man ikke forvente, at Venstre kan medvirke til.

Venstres mål er, at også sygehusopgaver løses af et folkevalgt organ, som kan stilles til regnskab for vælgerne. Vi har det princip, at vi skal have direkte valgte organer til at beslutte, at beslutninger og ansvar, altså også det økonomiske ansvar, hænger sammen, og at opgaven løses så tæt på borgeren som muligt alt efter opgavens krav.

Venstre håber, at der kan samles et bredt flertal for en reform, som respekterer disse principper, og som kan holde i mange år.

Pia Christmas-Møller (KF):

Siden kommunalreformen i 1970 er der sket flere afgørende ændringer i såvel de økonomiske som de regionale forhold omkring hovedstaden. Mens der har været en betydelig erhvervsmæssig fremgang i det jysk-fynske område, har hovedstaden haft tilbagegang.

Tilbagegangen har betydet, at private arbejdspladser ikke er blevet skabt i hovedstadsregionen, i hvert fald ikke i nævneværdigt omfang. Det skyldes flere forhold, men det er værd at notere, at fremgangen i den vestlige del af Danmark ikke er sket på bekostning af hovedstaden ved en simpel flytning af arbejdspladser fra Øst- til Vestdanmark.

Væksten i Vestdanmark er derimod resultatet af bedre betingelser for erhvervslivet i Vestdanmark. De bedre betingelser kommer til udtryk på mange måder og har også deres afsæt i flere forhold.

Der er altså i dag grundlæggende behov for at forbedre rammerne og vilkårene for erhvervsdrift i hovedstadsområdet. Ingen kan være tjent med, at det potentiale, der rent faktisk ligger i vores hovedstad, ikke bliver udnyttet fuldt ud bl.a. på grund af forældede strukturer og ineffektiv politisk ledelse.

At der med Murens fald er åbnet enorme muligheder for at gøre hovedstadsområdet til et kraftcenter, som kan tiltrække international opmærksomhed, må stå klart for enhver. Før Murens fald var Østersøområdet dødt område. Det var ikke attraktivt. Det var svært at se, hvordan København kunne blive et regionalt center.

Dette billede af København som en forkert placeret hovedstad er i dag totalt forandret. Hvis vi selv vil, kan vi gøre hovedstaden til centrum i det nye vækstområde, som kan gro frem i Østersøregionen.

Flere væsentlige skridt til at udnytte mulighederne er allerede taget bl.a. med beslutningen om Øresundsbroen. Når den står klar, vil Malmø på en langt mere direkte måde fungere som forstad til København, og hele Skåneområdet vil blive et nyt opland, som alt andet lige må og skal tages hjem som en erhvervsmæssig gevinst.

Tiden er inde til at gear hovedstadens forvaltningsmæssige struktur til de nye muligheder. Det er den, når vi ser på den økonomiske og erhvervsmæssige udvikling, og det er den, når vi ser på de regionale udviklingsmuligheder. Det er den også, når vi ser på byudviklingen, hvor udstrækningen af de sammenhængende byområder bliver stadig større.

Jo, tiden er inde, men der er ikke brug for hovsaløsninger, hvilket var snublende tæt på at blive resultatet af regeringens stort anlagte reformtanker, hvis man ellers skal tro på presseforlydenderne.

Ugebrevet Mandag Morgen bragte således den 5. februar en analyse under overskriften: »Kaos i beslutningsproces om hovedstadsreformen«. Her gennemgik man baggrunden for afsporingen af såvel debatten som forhandlingerne om en hovedstadsreform. Det blev fremhævet, at afsporingen primært skyldtes intern uenighed i regeringen samt problemer med at skille debatten om hovedstadens fremtid fra mere generelle overvejelser om opgavefordelingen mellem stat, amter og kommuner.

På et tidspunkt udviklede debatten sig til stort set udelukkende at omhandle den geografiske udstrækning af hovedstadsområdet. Flere var parate til at gennemføre en geografisk løsning uden hensyn til behovet for samtidige ændringer i opgavefordelingen.

Det er ikke nogen hemmelighed, at vi i Det Konservative Folkeparti længe har arbejdet ihærdigt for at få den samlede forvaltningsstruktur på dagsordenen. Vi mener, at Danmark